

Gerard Horta: 'Legislació antiterrorista? I per què no camps d'extermini?'

La deriva totalitarista dels poders econòmics i polítics en les societats occidentals era previsible. Contra l'esclat i la consolidació de formes d'autoorganització social emancipadora i de l'arrelament d'un bagatge polític subaltern, en molts casos fonamentat en la precarització gradual de les condicions de vida de les classes populars, la recepta de l'estat esdevé una cantarella rovellada: militaritzar el conflicte social i fer-ne invisibles les causes.

Als Països Catalans i a l'estat espanyol, el circ mediàtic i polític apel·la al concepte de violència urbana per justificar l'empresonament de manifestants. Paradoxalment, tant els governants com l'oposició institucional fan que siguin invisibles les veritables dimensions d'una violència estructural dirigida contra la majoria social. Per la precarització de les condicions de vida: impossibilitat d'accedir a l'habitatge –desnonaments, lloguers alts, hipoteques– o a la feina assalariada; augment del cost dels serveis bàsics –aigua, gas, telèfon, electricitat–; reducció i/o supressió i/o privatització dels serveis públics (educació –escoles on ja no serveixen els dinars cada dia, únic àpat de molts alumnes–, sanitat, serveis socials, transports); paranys bancaris (participacions preferencials, etc.); desbaratament dels mitjans d'integració d'una societat abocada a la pobresa i a l'exclusió, etc. I també per la precarització de les condicions laborals: desaparició dels convenis col·lectius i de les meses de negociació, reducció de salaris, acomiadament lliure, anul·lació pràctica de drets sindicals, etc. Són les gangues de la societat de classes.

Les autoritats se sorprenden que això que en diuen 'antisistemes' –perquè el mot 'anticapitalistes' deu tenir connotacions polítiques massa explícites– ja no siguin dos-cents, sinó dos mil. I, tot seguit, tracten tots aquells qui som al carrer de paraterroristes perillosos.

Dels continus casos d'absolució de policies amb sentència condemnatòria ferma per maltractaments i tortures, dels morts sota custòdia policíaca que s'acumulen, les amnisties fiscals, la impunitat de la màfia política (tant de l'associada directament com indirectament als aparells polítics i institucions públiques) que malgrat la successió escandalosa de robatoris de diners públics continuen rodant en llibertat, d'una desigualtat social que ha situat al llindar de la pobresa una quarta part de la societat i que en el cas de Catalunya resulta indissociable del fet que prop del 70% dels assalariats cobren menys de mil euros mensuals, de tot plegat no se'n diu violència urbana. I resulta que aquests polítics que haurien d'investigar, reconèixer, analitzar, comprendre i resoldre quines són les fonts d'aquestes expressions de violència o de lluita al carrer, ens amenacen amb anys de presó per..., per què? Per insultar, escopir, protegir-se instintivament, bolcar un contenidor? Insultar un home que afirma que no és policia secreta i que després apareix a comissaria en qualitat de secreta serà tipificat com a desacatament i resistència a l'autoritat? Ens prenen per esclaus, per imbècils?

I tot plegat en nom de què? D'aquest concepte tan poc jurídic nascut a l'Alemanya nazi dels anys 1930 anomenat 'alarma social', tan fàcilment instrumentalitzable des de qualsevol concepció totalitarista del dret jurídic i de la societat? S'aplicarà potser la legislació antiterrorista als polítics que fa anys que ens neguen el dret de manifestació?

Els fets del 29 de març es repeteixen, un cop i un altre, de fa anys: mossos –agents de carrer i membres de la Brigada Mòbil– infringint la llei del Parlament de Catalunya de l'octubre del 2008 que els obliga a anar identificats visiblement; ús d'armes il·legals (porres extensibles); llançament indiscriminat de bales de goma dirigides al cap; estomacades dins i fora de les furgonetes de transport dels detinguts (dues melses rebentades a puntades de peu, ossos fracturats a dojo, ulls petats); informes mèdics de policies ferits que, a diferència dels altres països, mai no es fan públics. Impecable, sí.

Però la cosa més greu, president Mas i conseller Puig, és curtcircuitar la marxa de centenars de milers de persones que baixaven per la plaça de Catalunya. Què pretenen, que s'han begut l'enteniment? Si volen protegir contenidors, arrenghen els seus policies i furgonetes a les voreres, davant els aparadors, i deixin que la gent flueixi pels carrers. Perquè blocar la ronda de Sant Pere, el carrer de Fontanella i la plaça de Catalunya és completament delirant, cosa que cap mitjà periodístic no ha denunciat encara. Convertir la plaça de Catalunya en un cul d'ampolla, amb una densitat extrema de gent –amb infants i gent gran i de mobilitat reduïda– tancades per la policia i per la presència multitudinària de gent, i alhora dur a terme càrregues indiscriminades ja no és incompetència, és pur deliri. Vostès saben què són les allaus humanes fugint de les bales de goma i els gasos lacrimògens? Només la capacitat de la gent d'autogestionar l'ordre públic va evitar una tragèdia molt més gran que la dels centenars –centenars, sí– de ferits. En democràcia haurien de dimitir i ser jutjats presidents, ministres, consellers, directores d'operatius i tothom implicat en aquesta catàstrofe. La gent n'està tipa. No se n'adonen o no se'n volen adonar?

Construeixin camps d'extermini, els serà més barat. I els pagarem nosaltres, no s'amoïnin. Però no en diguin democràcia, si us plau, diguin-ne feixisme.

Gerard Horta és antropòleg .

3 abril 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)